

De Roeping van Broeder Willem.

Burgers waren de manschappen, maar hun aanvoerders waren ridders. . . . Duidelik onderscheidde hij de blinkende helmen, waarop als teken een liebaart klauwde in een kroon van goud.

Aan de andere zijde zag hij niets dan ridders, een machtig heer van geharnaste mannen, met lelies en kruisen op hun schilden en tweesnijdige zwaarden met zilveren gevesten. Hel glansde het goud en zilver van hun sporen, pinkelende sterren in de deinende nevelen, die zweefden om de zon.

En hij zag ze zich aftekenen tegen de de lucht, duidelik, scherp, als het beeld op de lens. . . . Dan verdwenen ze weer en werden één met de wolken, en soms zag hij niets meer dan het meigroene landschap en het witte geschemer van die wondere zon.

Nu daalde het gewelf weer neer op de zuilen, en heel plotseling was alles zo helder, alsof hij daarboven werkelijkheid had aanschouwd, — alsof hij zo aanstonds zelf zou deelnemen aan het gevecht.

Heerlike tinten van blauw en goud, zwevende vonken als juwelen in een sluier, — flikkeren van wapens, glanzende speren, — en hoog boven alles, met een gesnor als van gespannen veren, de witte vlucht van duizend pijlen in het blauw, opstijgend eerst, in bijna steile strepen, neerhakend dan plots, met een bruske zwenking, in schuine lijnen naar den grond.

En in een wolk, die opkwam uit het Zuiden, was de hemel duister van blauwzwarte vogels, glanzige raven met snebben vol bloed. Hoog vlogen ze boven de hoofden van de ridders, als een dreigzwarte wolk vóór het licht van de zon.

En de burgers lagen geknield op de bloemige weide, en, waar zij knielden, lagen ter aarde de rode klapprozen, die van verre geleken op druppelen bloed. Doch aan hun spits knielden twee jeugdige ridders, die hun aanvoerders schenen, vroom vouwend de handen op de wijde, loshangende mantel van purperstof.

En heinde en ver, op allen die daar knielden, stroomde, als een zegen, het wordend licht. . . .

En eensklaps, met de ingetogen stem van een priester aan het outer, bad de oudste

van de ridders, daar hoog in de lucht, in de hellichte droom van het kind:

*„Goedertieren Coninghinne,
Hoert ons al, om Jesus' minne,
Helpt ons toch in dese noet...
Ont victorie ochte doet!”*

En zie! — een schaar van witte duiven, als zovele zilveren donswoolkjes sneeuwschitterend op blauw, klapwiekte eensklaps over de gebogen hoofden, en luider, en opstaande nu, bad, met de armen ten hemel geheven, de oudste van de twee ridders, en allen, die hem horen konden, herhaalden met en na hem zijn gebed:

*„Here, haest Di om ons te helpen!
Here, stel Di nevens ons, en alsdan magh
een iegelick teghen ons opstaen...
Here, op Di hebben wi vertrouwt, laet ons niet
bescaemt sin in der ewighede!”*

Nu rezen de burgers van hun knieën omhoog, en schaarden zich om de standert, die blank zwart en goud in de handen van een vaandrig, die, slank rechtop staande, rees als een engel Gods in de blanke mantel van de Tempeliers.

Doch uit het andere leger reed een ridder naar voren. De met maliën beschutte handstreckte hij uit naar de zwart en gouden standert, die opstak uit het midden van de poorters, die wachtten met bleke, vastberaden gezichten. . . .

En opeens, zoals wij ons zelf zien in een droom, vaag misterieus in een nevel van nachtslaap, verrees, vóór de gesloten oogen van het kind, een verschijning van hemzelf.

Maar, wonderbaar was het: — *niet als kind* zag hij zich, maar als man volwassen: en hij was gekleed als een monnik en hij zat op een machtige roomkleurige hengst in een tweesnavelig zaal.

En hij drong heen door de reien van degenen, die vochten, en wierp zich op een ridder met een harnas van goud, die juist aan de vaandrig, die hij op de grond had geworpen, de brede, wapperende standert had ontnomen — de zwart en gouden standert met de klimmende leeuw. . . .

En na een kort gevecht tussen die beiden